

Списание ЕПОХИ
Издание на Историческия факултет на
ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”
Journal ЕРОНИ [ЕРОCHS]
Edition of the Department of History of
St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Turnovo

Том / Volume XXV (2017),
Книжка / Issue 1

IN MEMORIAM

	<p>Списание ЕПОХИ Издание на Историческия факултет на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“</p> <p>Journal EPOCHI [EPOCHS] Edition of the Department of History of St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Turnovo</p>		<p>Том / Volume XXV (2017), Книжка / Issue 1</p>
---	---	--	--

Проф. д-р ист. н. Иван Илиев Стоянов (12. II. 1949 – 28. IV. 2017)

Professor Dr. Habil. Ivan Iliev Stoyanov (12. II. 1949 – 28. IV. 2017)

В края на толкова красивия и „мил“ месец април, „внезапно“ ни напусна проф. дин Иван Ил. Стоянов. Напусна ни след дълго и тежко боледуване, чието начало бе регистрирано още в края на 2015 г. Повече от шестнадесет месеца обаче, благодарение на изключителната мъжественост и воля за живот, организмът му се бори с една от най-коварните болести, понасяйки стоически дълги пътувания и медицински процедури, без Човекът да измени и на йота на дълга си като преподавател, общественик и учен. На тези, които го познавахме и имахме частична информация за истинското му здравословно състояние, правеше впечатление колосалната му ангажираност с „каузата В. Левски“ не само като председател на фондацията и член на Общобългарския комитет, но и с изследователска дейност по актуални проблеми на възрожденското ни и ранно следосвобожденско минало. Алтруист по природа, проф. Стоянов надмина себе си в грижата за популяризиране делото на Апостола в страната и чужбина именно през последните години – тенденция, започнала много преди избирането му за председател на фондацията (IX. 2013 г.). Смисъла на своята интензивна изследователска и популяризаторска дейност по ролята на Големия карловец, професорът виждаше в снемане ореола на иконопочитателството и приземяване на най-бележития ни национален герой, към чиито идеали вече няколко поколения българи сме длъжници. Пред величието на приземения В. Левски проф. Стоянов дълбоко се прекланяше, стремейки се да разкрие и пред последния български патриот постоянното „разминаване“ между идеалите на Апостола и свободна, в т. ч. и съвременната посткомунистическа, България. Принципиален противник на митологизацията, но и на презантизма в историческата наука, Ученият сякаш искаше да разбуди задрямалата национална енергия в душите на студентите и на днешните граждани на колабиращата вече демографски наша Родина, като ги изведе извън състоянието на пасивност и летаргия.

Надмогнал гравитацията на фактоописателството и оставащ верен на научната интерпретация, Стоянов бе в състояние да осмисля и преосмисля не само чуждите, но и отделни свои тѐзи и оценки, свързани с възрожденското ни минало... Обаятелен като лектор не само пред българските, но и пред чужди студенти и слушатели, професорът никога не отказваше консултации и съвети на млади свои и чужди възпитаници, на колеги и приятели. В историческото минало на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ името му остава трайно и с реномето на пръв ректор – възпитаник на родната Алма матер. Дълги години той бе и председател на Постоянната комисия по обществени науки към Националната агенция за оценяване и акредитация (НАОА). Носител на немалко награди и отличия, както от страната, така и от чужбина, проф. Стоянов оставя един от най-светлите примери, олицетворяващи ролята на историознанието в хуманитаристиката.

Възнесният се към небесните селения негов дух вероятно вече е станал инициатор на диспути по възрожденското ни минало в обкръжение на духовете на уважаваните от него Николай Генчев, Марко Семов, Дойно Дойнов. Но тук, на земята, човекът и ученият Иван Стоянов определено ще ни липсва. Ще ни липсва преди всичко със стремежа си към научен критицизъм и с невероятното си жизнелюбие, ориентирано към хората от народа.

МИР НА ПРАХА ТИ, драги колега и приятелю!

*Проф. дин Калчев, К. К.,
един от съвипускниците 1971 г.*